

Sano suruasi
RAKKAUDEKSI

HANNA EKOLA

Aurinko
KUSTANNUS

RAKKAUS EI HÄVIÄ

Surun maailmaa on vaikea selittää tai sanoittaa. Suru tuo tullessaan elämäämme paljon ennestään tuntematonta. Hetkessä suru sekoittaa aikaisemmat rutiinit ja järjestyksen. Maailmamme on muuttunut, ja ajanlaskuumme on tullut taitekohta: aika ennen lähtöäsi ja aika lähtösi jälkeen.

Surua on vaikea puhua loppuun asti. Silti siitä voi kertoa ja löytää sanoilla väyliä hetkiin, tunnelmiin ja tunteisiin. Sanoittamalla tunteita ne tulevat näkyviksi, ja eheytyksen matka pääsee jatkumaan.

Tämän kirjan runot ja ajatelmat ovat syntyneet omilla surumatkoillani. Olen kirjoittanut ne sanoitta-

maan kerrallaan yhtä hetkeä, yhtä tunnetta, yhtä säiettä suruni sumuisilla soilla. Välillä maailmani loppuu, välillä matkaani valaisee toivo. Välillä missään ei ole mitään järkeä, välillä tavoitan tarkoituksen. Välillä eksyn ja kadotan suunnan, ja jo seuraavassa mutkassa hahmottuu uusia maisemia, joita kohti lähteä.

Tekstit ovat henkilökohtaisia ja omista suruistani syntyneitä. Viiden rakkaan menettäminen on muuttanut maailmaani, mutta antanut myös voimavaroja nähdä maailma edelleen kauniina. Uskon, että ajatuksissa on paljon yhteistä kaikille meille, joita suru on koskettanut.

Rakkaus ei koskaan häviä. Vasta surujeni myötä olen ymmärtänyt tämän tutun lauseen sisällön syvemmin ja painanut sen helmeksi sydämeeni. Surussa on aina kysymys rakkaudesta. Itkemme, koska olemme rakastaneet. Kaipaamme ja ikävöimme, koska olemme rakastaneet. Suremme, koska olemme rakastaneet.

Suru jatkaa rakkautta. Siksi sinäkin saat tänään sanoa suruasi rakkaudeksi.

Pusulassa
päivänä, jolloin
ELÄMÄ JATKUU – JA RAKKAUS!

Hanna Ekola

Sano suruasi rakkaudeksi.
Kutsu kipuasi kauneudeksi.
Taio ikävälläsi
taivaalle tähdet.
Pue kaipuusi
muistojen viittaaan.
Silitä pimeä valoksi.
Seppelöi kyyneleet toivoksi
aamun säteiden ketjuun.

Muistoissa
suru saa
toivon siivet.

Ikävä on aina
kunnianosoitus
rakkaudelle.

Surua saa surra niin kauan kuin surua riittää.

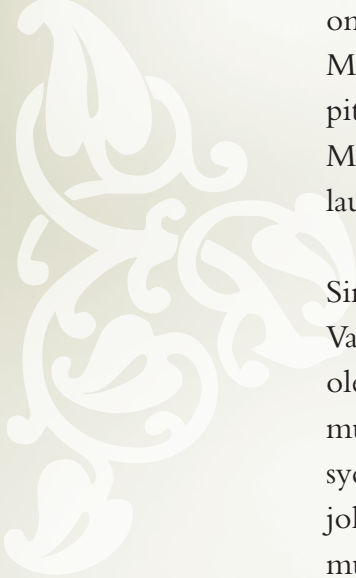

Sii­ tä het­ kes­ tä lähtien
Suru kulki varjona mukana.
Se oli läsnä
jokaisessa aamussa,
jokaisessa onnen hetkessä.
Se sävelsi molleja duureihin,
värjäsi vaalean tummaksi,
toi kysymysmerkit
vastausten tilalle.

Ja hiljaisuuden,
jonka läpi oli
kuljettava hitaasti,
pienin askelin,
mutta eteenpäin.

Sii­ tä alkoi myös uusi ajanlasku:
aika ennen lähtöäsi ja
aika lähtösi jälkeen.

Minun surullani
on sinun kasvosi.

Minun ikävälläni
on sinun katseesi.

Minun kaipaukseni
pitää kädestäsi kiinni.

Minun toivoni
lausuu sinun sanojasi.

Sinä lohdutat minua.

Vaikka olet poissa,

olet silti läsnä,

muistojeni keskus

sydämeni suola,

joka kirvelee,

mutta samalla

hoitaa ja säilyttää

sen, mikä oli tärkeää.

Rakkauden jäljet
eivät häviä.
Kaikki on tallella
sydämässä, muistoissa.
Ja tuo kaikki
on jättänyt minuun
pysyvän jäljen.

